

**CHARLIE'S
GOOD
TONIGHT**

PAUL SEXTON

Vertaling Karin de Haas

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Paul Sexton
Oorspronkelijke titel: *Charlie's Good Tonight*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: Holly Macdonald © HarperCollins Publishers Ltd. 2022
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: Bent Rej Photography (voorplat en rug) en John Stoddart / Popperfoto via Getty Images (achterplat)
Foto auteur: Mark Goodier
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

Paul Sexton asserts the moral right to be identified as the author of this work.

ISBN 978 94 027 1119 6
ISBN 978 94 027 6675 2 (e-book)
NUR 661
Eerste druk oktober 2022

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Inhoudsopgave

Voorwoord door Mick Jagger	9
Voorwoord door Keith Richards	11
Prelude	13
Inleiding	17
1 Jeugd in een prefab en een kameraad in de jazz	23
2 Denk je dat ik bij deze pauzeband moet gaan?	55
Backbeat Shirley is mijn liefje	81
3 Gedachten aan thuis vanuit het buitenland	99
4 Een familieman in gelukkige verbanning	133
Backbeat Eén meter drieënzeventig aan stijl	163
5 Smerig werk en gevaarlijke gewoontes	177
6 De wereld rond en terug naar de boerderij	201
Backbeat Een man van rijkdom en smaak	231

7 Een geboren grootvader	247
Backbeat Een gave om te geven	277
8 De lange weg naar huis	289
9 Voor altijd de Wembley Whammer	317
Nawoord	326
Dankwoord	328
Fotoverantwoording	329
Register	331

1

Jeugd in een prefab en een kameraad in de jazz

*Mozart wist waar hij het over had. Hij had
alleen een goeie drummer moeten hebben.*

Keith Richards, 2011

The Human Riff gaf me eigenlijk uitleg over de synthese van hillbilly en zwarte muziek waar het recept voor rock-'n-roll uit was ontstaan en die het vuurtje had aangestoken voor de opkomende Rolling Stones en de generatie van hoopvolle pummels die ze vertegenwoordigden. Maar die slagzin heeft altijd gevoeld als een speels beknopt overzicht van de man die achteenvijftig jaar lang achter hem zat. In een parallelle tijdlijn zou je je kunnen voorstellen dat Wolfgang Amadeus tegen Charlie Watts opkeek. Dat deed iedereen immers.

Charlie was niet alleen de meest onwillige ster in de muziekwereld, hij was ook de minst waarschijnlijke kandidaat om zoveel decennia te drummen met de bekendste vertegenwoordigers van rock-'n-roll. Zelfs toen hij er na herhaaldelijk aandringen mee had ingestemd om een vast lid van de band te worden, dacht hij noch iemand anders dat de Stones en hun rhythm-and-bluesherrie het langer dan een jaar zouden volhouden.

Aan het begin van juni 1941, toen de Bismarck naar de bodem van de Atlantische Oceaan was gezonken, bereidde Duitsland zijn

megalomane invasie van de Sovjet-Unie voor. In een gruwelijke voorbode van 2022 woedden er al snel tankveldslagen bij Kiev. De Proms werden door bombardementen uit hun hoofdkwartier in Queen's Hall geblazen en kregen een nieuw onderkomen in de Royal Albert Hall, terwijl Churchills Board of Trade de introductie van kledingbonnen aankondigde. Aangezien deze nog gedrukt moesten worden, zouden margarinebonnen uit de rantsoenboekjes voorlopig moeten volstaan: zestien voor een regenjas, zeven voor een paar laarzen. Maar in het University College Hospital in Bloomsbury had Lil Watts andere dingen aan haar hoofd.

De net twintigjarige, in Islington geboren Lillian Charlotte Watts, dochter van Charles en Ellen Eaves, was in 1937 getrouwd met Charles Richard Watts. Hij was een maand ouder dan zij en diende bij de RAF, als grondmedewerker en als chauffeur voor officieren. Nadat hij was afgezwaaid werd hij vrachtwagenchauffeur bij de London, Midland and Scottish Railway, een baan die hij nog steeds had toen de Stones Groot-Brittannië veroverden. Op maandag 2 juni 1941 beviel Lillian van hun eerstgeborene; net als Bill Wyman en Brian Jones zou hij de naam van zijn vader krijgen. Charles Robert Watts sloeg zijn eerste maat.

Het zou nog tien jaar duren voordat de Britse hitlijsten officieel in het leven werden geroepen, maar de Andrews Sisters steunden het moreel van de troepen met 'Boogiewoogie Bugle Boy', al snel gevolgd door Glenn Miller en anderen, onder wie Vera Lynn. Op de radio klonken ook het populaire komische programma *It's That Man Again*, Deanna Durbin's 'Waltzing in the Clouds', de Ink Spots en Bing Crosby, terwijl Noël Coward beleefd vroeg: '*Could you please oblige us with a Bren gun?*' In de bioscoop bevonden Abbott en Costello zich onder de nieuwe filmsterren. Hun derde film, *Universals in the Navy*, was zojuist uitgebracht, met Dick

Powell als co-ster. Joan Crawford, die later te zien zou zijn in de kunstcollage van *Exile on Main St*, prijkte nog op de postzegels in George Cukors net uitgebrachte *A Woman's Face*.

Als peuter woonde Charlie een poosje bij elk van zijn grootouders, terwijl zijn vader diende bij de RAF. Hij zou zich echter weinig van de oorlogsjaren herinneren. Later vertelde hij: 'Ik hoorde bommen ontploffen in de buurt. Ik herinner me dat we als gekken vanuit het huis naar de schuilkelders renden. Ik was nog heel jong. Oorlog was een soort spel voor mij – ik denk niet dat ik ooit echt bang ben geweest.'

Niet alleen zijn vader, maar ook zijn grootvader (Charles A. Watts), zijn oom en zijn neefje hadden dezelfde voornaam, en dus noemden zijn ouders hem vaak 'Charlie Boy'. De jongste Charles bezocht de Fryent Way Infant School in Kingsbury, in Noordwest-Londen, en aan het eind van de oorlog ontmoette hij de negen maanden jongere Dave Green. Ze raakten bevriend, en in de loop van hun leven zouden ze vaak samen spelen in Charlies jazzprojecten op het podium en in de studio.

Hoewel hij negen maanden jonger was dan Charlie, herinnerde Dave zich de oorlog levendiger. 'Ik ben in 1942 in Edgware geboren, en we woonden in Kingsbury. Mijn vader zat bij de Royal Engineers. Op D-day vertrok hij naar Duitsland, en ik herinner me – ik moet twee geweest zijn – dat de Doodlebugs kwamen. Eentje viel in onze straat, zo'n zestig huizen verderop, en vernielde het huis volledig. Ik weet nog dat mijn moeder me onder de trap duwde. Volgens mij was dat overheidsadvies.'

Dave herinnert zich dat zijn moeder naar *Music While You Work* luisterde op de radio, en later vertelde ze hem dat hij altijd meezong met de baslijn van populaire liedjes – een vroeg voorteken van wat later zijn glanzende carrière als bassist zou worden. Hij deelt zijn

herinneringen met zoveel warmte en gulheid dat je al snel het gevoel krijgt dat je altijd vrienden met hem bent geweest. Toen we elkaar spraken voor dit boek was hij bijna tachtig, en zijn zelfspot en joie de vivre zouden Charlie zeker aangesproken hebben.

In 1946 werden de twee buurjongens, en kort daarna werden ze muzikaal geestverwanten.

Met dank aan de Luftwaffe stonden de twee gezinnen op het punt om te verhuizen naar Pilgrims Way in Wembley, naar de ‘prefab’-woningen die werden aangeboden aan Britse huishoudens die schade hadden opgelopen door de bombardementen. Achteraf gezien lijken de voorgefabriceerde wooneenheden nogal primitief, maar in moeilijke tijden was de familie Green er dankbaar voor.

‘Toen we aan Brampton Road woonden, in Kingsbury, waren de prefabs niet ver weg, en ik weet nog dat ik ernaartoe ging om ze te bekijken,’ vertelt Dave. ‘Er was niet eens een echte weg, en overal lagen modderhopen. Maar mijn moeder vond de prefabs geweldig. De keuken was fantastisch, heel modern, met een koelkast en alles. Ze schreef zich ervoor in, en toen ze af waren, verhuisden we.’ Charlie en zijn ouders woonden op nummer 23 en de Greens op nummer 22.

In 1944 beviel Lillian van Charlies zus Linda, met wie hij een hechte band kreeg, in het bijzonder voordat hij het huis uit ging. Het interview dat ik met haar en haar echtgenoot Roy Rootes had voor dit boek is het eerste dat ze ooit over haar broer heeft gegeven. Linda heeft zich zelfs zo op de achtergrond gehouden dat veel mensen helemaal niet weten dat Charlie een zus had.

‘Nee, dat wisten ze niet, omdat ik mezelf nooit op de voorgrond plaatste,’ zegt ze zacht terwijl ik met haar en Roy in hun huis in Buckinghamshire zit. ‘Dat ligt niet in mijn aard, en ik weet dat hij het niet gewild zou hebben. Maar soms stond ik vooraan bij een optreden en dan zei iemand: “O, jij bent Charlies zus. Wat zul je

trots op hem zijn”, en dan zei ik: “Ja, ik ben zeker trots op hem.” Hij deed nooit gekke dingen. Een-op-een was ideaal voor hem, want hij was behoorlijk gereserveerd. Hij leek op mijn moeder, en ik lijk op mijn vader. Vaak zat hij er gewoon bij en zei geen woord.’

Ze spreekt met nostalgische warmte over de jaren die ze thuis heeft doorgebracht met haar broer en hun ouders, en de gemeenschapszin die ze in die compacte woonomgeving deelden. ‘Omdat ze gek waren op sport en biljart, had pap besloten dat ze een klein formaat snookertafel zouden kopen,’ vertelt Linda. ‘Als je wilde stoten, moest je het raam openzetten,’ zegt Roy droogjes. ‘Er kwamen een heleboel mensen op af, en dat vond mijn vader heerlijk,’ voegt Linda eraan toe. ‘Mijn moeder was iets minder enthousiast, maar zij bleef in de keuken, dus ze had er niet echt last van.’ Roy, een jaar ouder dan Charlie, trouwde in 1965 met Linda.

Dave vertelt: ‘Volgens mij ontmoetten Charlie en ik elkaar voor het eerst toen ik vier was en we daar gingen wonen. Onze moeders werden goede vriendinnen, zo begon het, en toen we ouder werden, kregen we een hechte band. Eigenlijk was het heel opmerkelijk dat we dezelfde belangstelling hadden voor jazz en dat we die tegelijkertijd ontwikkelden.’

‘Tot ons tiende speelden we in de tuin,’ vertelde Charlie me. ‘Het was een grote tuin met een laag hek, en in het hek zat een gat waar we doorheen konden. Onze ouders waren bevriend. Op een gegeven moment ging Dave in skifflegroepjes spelen, en ik ook. We zaten samen in onze eerste jazzband, maakten samen onze eerste platen, en ik vraag hem er altijd bij wanneer ik iets buiten de Rolling Stones doe.’ Gevolgd door een droge afsluiter: ‘Ik zou hem nooit met hen opzadelen.’

‘Mijn vader kon een beetje pianospelen, maar geen jazz,’ verklaarde Dave. ‘Hij speelde Les Paul en Mary Ford, dat soort din-

gen. En we hadden een radio-grammofoon, dus daarmee begon het voor Charlie en mij, toen we een jaar of negen, tien waren. Natuurlijk gingen we naar dezelfde school, Fryent Junior, maar hij zat een klas lager dan ik. Daarna gingen we naar de middelbare school in Tuler's Croft in Kingsbury, en toen woonden we nog steeds op dezelfde plek.' Een bijna-generatiegenoot daar was actrice Shirley Eaton, het Bond-meisje in *Goldfinger*; een andere was William Woollard, die jarenlang *Tomorrow's World* presenteerde.

'Grappig genoeg,' zegt Dave, 'kan ik me [Charlie] niet op school herinneren. Ik zag hem daar bijna nooit. Maar we bezochten samen platenzaken en we verzamelden 78 toerenplaten en later elpees van Charlie Parker en Jelly Roll Morton, die ik nog nooit had gehoord. Meestal luisterden we in zijn slaapkamer, en soms in de mijne.'

In Bill Wymans geweldig gedetailleerde *Rolling with the Stones* duikt Charlie op zevenjarige leeftijd op, gekleed in een satijnen pakje op de bruiloft van zijn oom Albert in Holloway. 'Mijn vader kocht pakken voor me en ik probeerde er zo goed mogelijk in uit te zien,' zei Charlie. 'Een beetje zoals de kleine Lord Fauntleroy, denk ik. Ik weet nog dat ik in die tijd niet van spijkerbroeken en sweatshirts hield. Ik vond dat ze er slordig uitzagen, en op de een of andere manier voelde ik me beter in mijn kleine pakken met die veel te ruime broeken.'

Er is zoveel wat nooit is veranderd.

Toen het huwelijk van Daves ouders stukliep, ging hij bij familie in Yeovil wonen. Na een plattelandsidylle van twee jaar keerde hij echter terug naar Londen en kwam in 1953 weer met Charlie in contact.

'Toen mijn moeder nog in de prefabs woonde, kreeg ze een socialehuurwoning aangeboden, een nieuwbouwhuis in Kingsbury, en dus verhuisden we daarnaartoe. Ik herinner me de mist – zo

dicht als erwtensoep – en de busconducteur die voor de bus uit liep. Je zag geen hand voor ogen, die mist was echt ongelooflijk. Het kostte een heleboel mensen het leven.

We bleven een jaar in die nieuwbouwwoning wonen, en toen deed mijn moeder een aanvraag om terug te keren naar de prefabs,' herinnert Dave zich lachend. 'Ze miste die plek, en Lil Watts en alles. Het was een geweldig concept. Iedereen had precies hetzelfde huis en vrijwel precies dezelfde maat tuin. Het was Utopia, het was een hechte gemeenschap, en mijn moeder miste dat. We konden niet terug naar ons oude huis naast Charlie, en dus gingen we een stukje verderop wonen.'

De jongen Watts werd een tiener in juli 1954, toen Doris Day van de hoogste heuvels schreeuwde en de gouden narcissen over haar 'Secret Love' vertelde. Op Tyler's Croft, in een klas met veertig leerlingen, begon Charlie zijn belangstelling voor kunst te ontwikkelen. Hij was daar meer mee bezig dan met muziek, waarvoor hij een leraar had die niemand begreep. Hij blonk ook uit in voetbal, als rappe linkervleugelspeler, en in cricket. Hij mocht zelfs een keer proefspelen voor Middlesex. 'Hij was een grote jongen met sterke benen,' zei Lil. 'We dachten vaak dat hij voetballer zou worden.'

'Mijn vroegste herinnering aan hem is dat hij cricket speelde,' zegt zus Linda. 'Hij was echt heel goed, en op zolder hebben we nog medailles liggen die hij heeft gewonnen. Hij heeft altijd een goed postuur gehad, en mijn ouders steunden hem in alles wat hij wilde. Ons huisje had maar twee slaapkamers, en mijn broer had de grote slaapkamer, waar mijn vader en moeder eigenlijk hadden moeten slapen. Ik had de kleinere kamer, en mijn ouders sliepen jarenlang op een opklapbed in de voorkamer.'

Al snel daarna zette Charlie zijn eerste wankele schreden als muzikant, op de banjo. Hij zei altijd dat in zijn hele familie niemand

iets speelde behalve de grammofoon, maar strikt genomen was dat niet waar. Een onwaarschijnlijke tak van de familieboom reikte tot in de Migil Five, het Britse jazzcombo waar Charlie later nu en dan mee zou spelen en dat in de voetsporen van de Stones zou treden met r&b-achtige pop. In mei 1964 haalden ze zelfs de top 10 van de Britse hitlijst met 'Mockin' Bird Hill'.

De oorspronkelijke frontman van die groep was de oom van Charlie en Linda, Lennie Peters, met wie Charlie in zijn vroege jaren drumde. 'Hij was de enige blinde die ik ooit heb gekend die een kamer kon behangen,' zegt Linda droogjes. 'En een gloeilamp kon vervangen.'

Na jarenlang in zijn eentje in het Londense pubcircuit te hebben gespeeld en verwaarloosde singles te hebben uitgebracht voor labels als Oriole en Pye, werd oom Lennie lid van Peters & Lee, door overlevenden van de jaren zeventig herinnerd als hoog op de hitlijst scorende archetypes van pijp-en-pantoffels-pop. Met glorieuze ongerijmdheid stond hun kenmerkende nummer 1-hit 'Welcome Home' in september 1973 samen met 'Angie' van de Stones in de Britse top 20.

Charlie was niet tevreden met de knoppen op de hals van de banjo, en dus haalde hij het ding uit elkaar. 'Rond die tijd hoorde ik een drummer die Chico Hamilton heette,' vertelde hij, 'en die bij Gerry Mulligan speelde. Zo wilde ik ook spelen, met brushes.' Omdat zijn eerste zelf in elkaar gezette drumstel geen snaredrum had, zette hij de kast van de banjo op een houten standaard, draaide hem achterstevoren en bespeelde de achterkant met wirebrushes.

Op deze manier improviseerde hij, tot zijn vader en zijn oma medelijden met hem kregen en hem zijn eerste echte drumstel cadeau deden, een tweedehands kit van Olympic die ze hadden gekocht van een kerel die in de plaatselijke pub speelde. Op de vellen zaten bier-

vlekken en de bassdrum vertoonde schroeiplekken van sigaretten. ‘Ik weet nog dat ik hem vond in de slaapkamer van mijn tante,’ vertelde Charlie Boy. ‘Ik had nog nooit iets gekregen waar ik zó blij mee was, en ik moet zeggen dat de burens fantastisch reageerden op de herrie.’

Linda herinnert zich dat hij bereid was er veel werk in te steken. ‘Hij zat altijd in de keuken met twee Sorbo-ballen om zijn polsen sterker te maken,’ zegt ze. ‘Dan zaten we naar hem te kijken, en mijn moeder zei steeds: “Allemachtig, leg die dingen toch weg!”’ Maar het had effect. ‘Toen dat drumstel arriveerde, dacht ik: wat zullen de burens daar in vredesnaam van denken? Gelukkig vonden ze het prima. Hij en Roy gingen vaak samen naar Londen, met een andere vriend, Andrew Wren. Volgens mij is hij toen aangestoken.’

Tegen die tijd kwam Roy Rootes’ technische kennis als televisiemonteur goed van pas. ‘Ik was degene die ervoor zorgde dat Charlie in de slaapkamer kon spelen,’ zegt hij, ‘door draden van de radio-grammofoon in de voorkamer naar zijn slaapkamer door te trekken. Ik installeerde een speaker, zodat hij de muziek in zijn slaapkamer hoorde terwijl hij op het drumstel speelde.’

En o, de platen. Een van Charlies eerste passies als luisteraar was Earl Bostics Amerikaanse r&b-hit ‘Flamingo’, die zijn oom had gekocht en die zijn ouders altijd draaiden op feestjes in de prefab. Op die plaat ging de altsaxspeler uit Tulsa voor in een bijzonder swingende versie van een melodie die tien jaar eerder voor het eerst door Duke Ellington en zijn orkest was gespeeld. Het nummer vormt een perfect voorproefje van geraffineerde jazz met een vleugje rhythm-and-blues. Charlies ‘Out of Nowhere’, opgenomen in ’47, vormde de start van Charlies levenslange liefdesverhouding met de meesterlijke saxofonist en het verfijnde drumspel van Max Roach. Een zekere eenentwintigjarige Miles Davis speelde trompet bij die sessie.